

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

BOTER BIJ DE VIS
(Cash on Delivery)

Een klucht in twee bedrijven

door

1880
Michael Cooney

Vertaling: Vic Ribbens

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2005
Nr. 2323

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste TIEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier 'Aanvraag tot opvoering'. Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen. Het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) aan Toneelfonds J. Janssens worden bezorgd of digitaal worden ingediend via www.toneelfonds.be → opvoering.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt men dan van Toneelfonds J. Janssens de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

Iedereen die een 'Aanvraag tot opvoering' indient wordt verondersteld de 'algemene voorwaarden aanvraag opvoering' (zoals ze vermeld staan op onze website) te kennen en te aanvaarden.

(Indien u geen toegang tot internet hebt, gelieve ons dit te melden. Dan sturen wij u graag per post een exemplaar van deze algemene voorwaarden.)

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE B7

BELANGRIJKE OPMERKING!

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *BOTER BIJ DE VIS* op te voeren moet de naam van auteur *MICHAEL COONEY* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler *VIC RIBBENS*, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/1996/0220/024
ISBN 978-90-385-04384

© 1996 Toneelfonds J. Janssens/Michael Cooney
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(4 dames - 6 heren)

In volgorde van opkomst

Eric Swan

Linda Swan, zijn vrouw

Norman Bassett, huurder

Meneer Jenkins, inspecteur van het departement van sociale zaken (DSZ)

Oom George, Erics oom

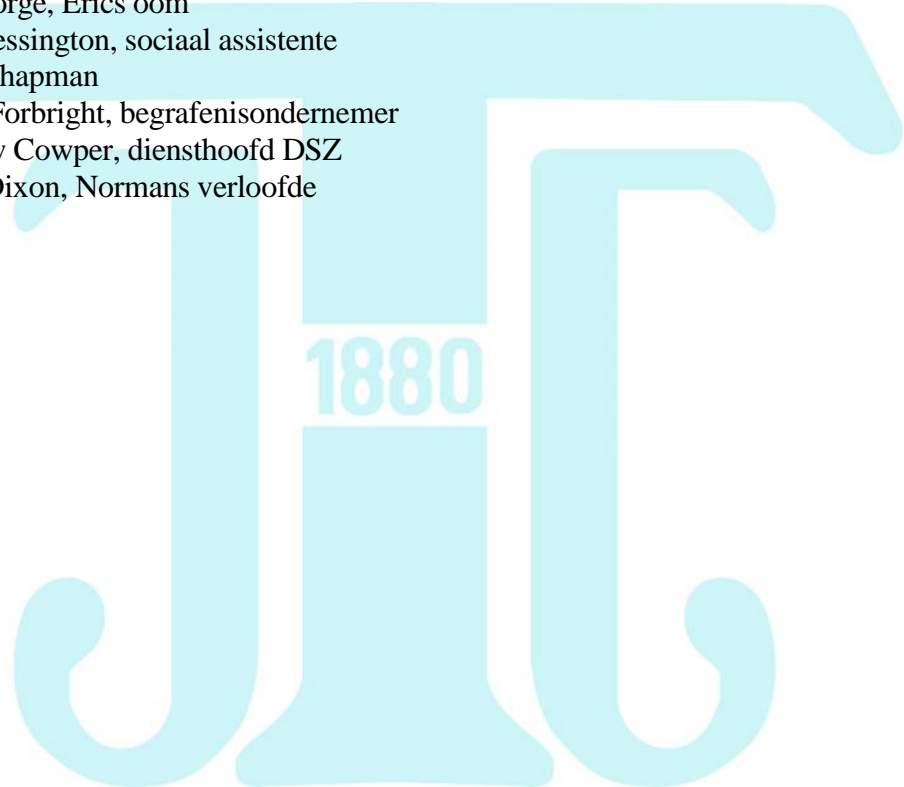
Sally Chessington, sociaal assistente

Dokter Chapman

Meneer Forbright, begrafenisondernemer

Mevrouw Cowper, diensthoofd DSZ

Brenda Dixon, Normans verloofde

DECOR

Het gebeuren speelt zich af in de living van Chilton Road 344, vlak bij de Mile End Road in Oost Londen.

Een smaakvol, maar niet extravagant, gerenoveerd Victoriaans huis dat het eigendom is van Eric Swan en zijn echtgenote Linda.

Er is een solide voordeur midden in de fond. (grote nummers in messing 344, een brievenbus en geen glas) Er is een kleine portiek voor de voordeur.

Links van de voordeur is een raam in een nis, dat uitkijkt op de huizen aan de overzijde. Dit raam heeft vooraan een zitplaats met een scharnierend deksel dat juist groot genoeg is om een lichaam te verbergen. Er staat een paraplubak bij de voordeur.

Een deuropening rechts achteraan, leidt naar de trap. (de onderste treden zijn zichtbaar, de deur geeft uit op een kleine overloop die uitgeeft op de flat op de eerste verdieping, die bewoond wordt door de huurder, Norman Bassett.)

Achteraan links is er een deur naar de eetkamer en vooraan links is er een deur naar de keuken. (men ziet kastjes achter het decor)

Er hangt een kleine kast boven de deur van de eetkamer. Die kast is onopvallend verwerkt in de deurstijl.

Rechts vooraan is er een deur naar de slaapkamer van Eric en Linda. Deze slaapkamer is op het gelijkvloers.

MEUBILAIR

Een nieuwe divan in het midden heeft een bijtafeltje aan de jardinkant met een telefoon met drukknoppen.

Een stoel tegen de linker wand, tussen de deur naar de keuken en de deur naar de eetkamer.

De weinige schilderijen zijn aangenaam om te bekijken, maar ze zijn er meer om de muur te bedekken dan uit artistieke waardering.

Er is een klok aan de muur tussen de deur naar de slaapkamer en de nis.

Op sommige ogenblikken ziet men de regen langs het raam stromen. En soms ook regent het buiten als de voordeur geopend wordt.

Het is juist na negen uur op een winderige, regenachtige morgen in oktober.

Al de deuren zijn gesloten.

E E R S T E B E D R I J F

(Als het doek opengaat, zien we Eric Swan, die vol ongeduld telefoneert. Hij zit op de divan, hij draagt de broek van een pak en een gewoon hemd.)

ERIC : *(ongeduldig in de telefoon)* Komaan, komaan! *(Hij kijkt bezorgd naar de deur van de slaapkamer alsof er iemand zou buitenkomen.)* Ah, goede morgen. Is dit het Departement van Sociale Zekerheid?... Fantastisch. Ik zit in tijdnood en ik weet niet precies welk departement ik nodig heb... Wel, ik wil al mijn sociale zekerheids premies opzeggen...

LINDA : *(achter, roept vanuit de slaapkamer)* Eric, schat? *(Eric steekt de telefoon vlug in zijn zak als Linda, zijn vrouw, opkomt uit de slaapkamer. Zij draagt een knap zakenpak. Eric zit er bij alsof er niets gebeurd is.)* Heb jij de huissleutels, Eric?

ERIC : Jij hebt gisteravond toch afgesloten, schat?

LINDA : Misschien zitten ze ergens in mijn tas.

ERIC : Ja. *(Linda af naar slaapkamer en Eric direct terug aan de telefoon.)* Luister, als u mij doorverbindt naar het Departement voor Steun aan het Inkomen, kunnen die mij dan verbinden met het Departement voor Toelage aan het Gezin?...

LINDA : *(af, roept)* Ik heb ze gevonden. *(Linda op en Eric steekt de telefoon weer in zijn zak.)* Kom, we zijn weg.

ERIC : Luister, schat. Ga jij maar al. Ik haal je wel in op weg naar het station.

LINDA : Maar je zult onze trein missen.

ERIC : Nee, ik ben nog niet klaar en ik wil niet dat je door mij te laat op je werk komt.

LINDA : En jij dan?

ERIC : Oh, ik trek mijn plan wel. *(Hij staat op, merkt de telefoon in zijn zak en gaat als de bliksem terug zitten.)* Ik vraag Norman wel een lift.

LINDA : Je kunt toch niet altijd op onze huurder rekenen voor een lift. Daarbij, Norman zal al weg zijn naar zijn schoenwinkel.

ERIC : Dan jog ik wel naar het station, de oefening zal mij goed doen.

LINDA : *(medelijdend bezorgd)* Eric, alles is toch in orde, hé?

ERIC : *(vrolijk)* Ja. Alles is absoluut schitterend!

LINDA : Ik bedoel, je hebt toch geen moeilijkheden bij de electriciteits commissie?

ERIC : Nee, nee het werk gaat goed. (*dan quasi terloops*) Ben jij om een of andere reden ongerust over mij?

LINDA : O nee, echt niet.

ERIC : Goed.

LINDA : Maar als er iets mis was, dan zou je het me toch zeggen, hé Eric?

ERIC : Natuurlijk, schat. Als jij zorgen had, zou je het mij toch ook vertellen?

LINDA : Natuurlijk. Er is dus niets om me zorgen over te maken.

ERIC : Niets. Absoluut niets!

LINDA : Goed. Ik zie je dan bij het station.

ERIC : Ik ben er vijf minuten na jou.

LINDA : (*In het afgaan*) Ik zal op je wachten. (*Van zodra Linda af is, is Eric terug aan de telefoon.*)

ERIC : Bent u er nog?... Verdomde muziek. Engelbert Humperdink om negen uur 's morgens. (*dan*) Ah! Hallo, met welk departement spreek ik? Steun aan het inkomen. Fantastisch. Wel, mijn naam is Eric Swan, ik bel u in verband met mijn huurder van de bovenverdieping, Norman Bassett... Dat is "Norman" zoals in de Veroveraar... En Bassett zoals de hond. Ja, wel, ik geloof dat Norman werklozensteun heeft aangevraagd, klopt dat? Ja, dat dacht ik wel. Wel, ik bel u om te zeggen dat het niet nodig is deze week de cheque van Norman op te sturen. En alle andere cheques ook niet wat dat betreft. Eu... Nee, nee, Norman heeft geen werk gevonden. Hij is deze morgen overleden... Ja, het was een vreselijke schok voor iedereen hier. Daarom belde ik... Nee, Norman is een natuurlijke dood gestorven... Hij heeft recht op wat? Een begrafenispremie. Nee, u begrijpt het niet, ik probeer al zijn uitkeringen stop te zetten. Het kan mij niet schelen of het wettig is, hij wil ze niet meer. (*Eric bemerkt niet dat Norman van de trap komt en achter hem komt staan. Alhoewel aangekleed, is Norman toch in een wollen deken gewikkeld. Hij ziet er een beetje groggy uit. Eric in de telefoon, hij geeft toe*) OK, OK... en moet ik zo'n formulier halen bij het plaatselijk Departement van Sociale Zekerheid?

NORMAN : Goeie morgen, Eric.

ERIC : Norman! (*Hij steekt de telefoon vlug tussen zijn benen om het geluid te verdoezelen.*)

NORMAN : Sorry Eric, ik wou je niet doen schrikken.

ERIC : Norman, wat doe jij hier?

NORMAN : Ik kwam naar beneden om wat pillen te halen.

ERIC : Waarom ben jij niet in de schoenwinkel? 't Is voorbij negen.

NORMAN : Ja, ik weet het. Ik voelde mij echt rot toen ik wakker werd. Mijn kat lag mee in bed.

ERIC : Da's knus.

NORMAN : Ik trouw over drie dagen en ik wil hier van af zijn. Je kent mij en mijn neus, Eric. Als iemand het woord "griep" nog maar uitspreekt heb ik het al zitten.

ERIC : Norman.

NORMAN : Ik bedoel, ik kan Brenda toch niet in de steek laten!

ERIC : Norman, zie je niet dat ik met de telefoon zit?

(Norman constateert dat Eric inderdaad "met de telefoon" zit.)

ERIC : Wat wil je?

NORMAN : Ik vroeg mij af of mevrouw Swan misschien een aspirientje op overschot had.

ERIC : Linda is net weg naar het station. Maar misschien is er iets in de keuken. Help je zelf. En, Norman, kom niet meer zo aangeslopen.

NORMAN : *(Wijst naar de telefoon die nog tussen de benen van Eric zit.)* Ik hoop dat je beseft waar die telefoon geweest is.

(Norman grinnikt en gaat af naar de keuken. Hij laat de deur open. Eric is onmiddellijk terug aan de telefoon zonder een seconde te verliezen.)

ERIC : *(In de telefoon)* Sorry, het was... de vrouw van Norman. Ze is ingestort, vrees ik... Ja, gewoonlijk is zij de ruggegraat van de familie Bassett. Maar nu is ze in een vreselijke toestand... Zijn drie kinderen? Oh, die zijn absoluut radeloos. Ik hoor ze allemaal huilen tot hier. *(Hij houdt de telefoon van zich af en maakt snelle, snikkende geluiden.)* De doodsoorzaak? Norman stierf aan "De Ziekte van Lasser". Dat is juist. De dokter zei dat dat tegenwoordig een zeldzaamheid was.

(Norman op uit de keuken. Hij probeert een flesje met aspirines met zijn mond te openen. Hij komt onopgemerkt tot achter Eric.) Wel, dank u! En ik zal zeker uw betuigingen van deelneming overbrengen aan mevrouw Bassett.

NORMAN : Betuigingen van deelneming aan mevrouw Bassett?

ERIC : *(In de telefoon, helemaal niet gejaagd.)* En ik zal zeker al het nodige tegen het einde van de week naar u toesturen. Dank u en goede dag. *(Hangt op en wil naar de slaapkamer gaan.)* Heb je gevonden wat je zocht?

NORMAN : Wie was dat aan de telefoon?

ERIC : Oh, alleen maar een dame van het plaatselijke Vrouwen Instituut. *(Wil opnieuw naar de slaapkamer, maar wordt tegen gehouden)*

NORMAN : Waarom stuurt een dame van het Vrouwen Instituut haar innige

deelneming naar mijn moeder?

ERIC : Ik heb jouw ma en pa bij een loterij gezet.

NORMAN : Wie zou er nu mijn ma en pa willen winnen?

ERIC : Als mededingers.

NORMAN : Oh?

ERIC : Ja. De eerste prijs was een cruise rond de wereld van drie weken, iedere avond uitgenodigd aan de tafel van de kapitein. Het was voor hun gouden bruiloft.

NORMAN : Gouden bruiloft. Dat klinkt mooi.

ERIC : Maar die dame van het W.I. belde juist om te zeggen dat ze niet gewonnen hadden. Ze krijgen maar de tweede prijs.

NORMAN : Oh. En wat is dat dan?

ERIC : Een broodrooster.

NORMAN : Een broodrooster. Niet slecht. Weet jij dat jouw wasmachine rare geluiden maakt?

ERIC : (*niet geïnteresseerd*) Ja? Als je me wilt excuseren, Norman, ik moet naar het station.

NORMAN : Eric, ik krijg die fles niet open.

ERIC : Laat mij eens kijken. (*Eric neemt de fles en kijkt naar het etiket.*) Hier is jouw probleem.

NORMAN : Wat is dat dan?

ERIC : (*geeft de fles terug*) Staat op het etiket: veiligheidsdop, niet voor kindjes.

NORMAN : (*kijkt boos naar Eric*) Zo mag je niet tegen mij spreken, Eric. Ik ben niet alleen de laatste twee jaar jouw huurder geweest, maar je wordt ook nog de getuige op mijn huwelijk, zaterdag. En ik ben een trouwe en oprechte vriend geweest, door dik en dun, als jij of Linda een schouder nodig hadden om eens op uit te wenen...

ERIC : Jij kunt de huur weer niet betalen, hé?

NORMAN : In één woord. Nee. (*Eric schudt het hoofd en gaat naar de slaapkamer.*) Maar ik beloof je, Eric, ik zal betalen als Brenda en ik terugkomen van de huwelijksreis.

ERIC : Fijn.

NORMAN : God, ik op huwelijksreis! Niet te geloven.

ERIC : Ja, de gedachte alleen al.

NORMAN : Wie had drie maanden geleden kunnen denken dat ik een conferentie van schoenverkopers zou bijwonen in Lime Regis en terug zou komen met mijn

toekomstige vrouw.

ERIC : 't Is in ieder geval een prestatie. *(Hij verdwijnt in de slaapkamer.)*

NORMAN : Als jij en Linda haar zullen zien zaterdag, dan worden jullie er ook verliefd op. Dat overkomt iedereen. Mij in ieder geval. *(De voordeurbel)* Ik doe wel open. *(De voordeurbel opnieuw. Roept)* Ik kom! *(Norman opent de voordeur en we zien George Jenkins, een gemeentebeambte van middelbare leeftijd die waarschijnlijk minder intelligent is dan hij denkt te zijn, voor de deur staan. Hij heeft een aktentas en een klembord in de hand.)* Goede morgen.

JENKINS : Ja. Alhoewel een beetje overtrokken. Ik excuseer me dat ik u zo vroeg stoort. Ik ben van het Departement van Sociale Zekerheid. Afdeling Ziekte en Invaliditeit.

NORMAN : Ja?

JENKINS : Bent u meneer Thompson?

NORMAN : Eu... nee.

JENKINS : Wilt u meneer Thompson dan zeggen dat ik hem wil spreken.

NORMAN : Ik begrijp het niet.

JENKINS : Oh. Wel, het is nochtans heel eenvoudig. Ik ben inspecteur van het D.S.Z. en ik ben hier om meneer Rupert Thompson te spreken.

NORMAN : iI denk dat er ergens een misverstand is.

JENKINS : Dit is toch Chilton Road 344, niet? *(Ze controleren samen het nummer op de voordeur.)*

NORMAN : Ja.

JENKINS : Dan kan er geen misverstand zijn.

NORMAN : *(aarzelt, dan:)* Wacht even. Ik haal iemand om met u te spreken.

JENKINS : Ja, doe dat.

NORMAN : Ik denk dat u beter even wacht voor de deur.

JENKINS : Oh, in orde.

(Jenkins stapt terug buiten en Norman sluit de deur. Op dat moment komt Eric uit de slaapkamer. Hij trekt zijn jasje aan.)

NORMAN : Eric, er staat een meneer voor de deur te wachten.

ERIC : Norman, ik probeer naar het station te geraken.

NORMAN : Maar hij is van het Departement van Sociale Zekerheid.

ERIC : *(bevriest ter plekke)* Wablieft?

NORMAN : En hij wil een meneer Thompson spreken.

ERIC : Wat?

NORMAN : Een D.S.Z. inspecteur is hier om met een zekere Rupert Thompson te spreken. Ik heb gezegd dat er een of ander misverstand...

ERIC : (*dringend*) Wat heb je hem juist verteld?

NORMAN : Alleen maar dat ik iemand zou gaan halen om met hem te spreken.

ERIC : (*begint Norman naar de trap te drijven.*) Knap gedaan, Norman. Ik regel het wel.

NORMAN : (*Stopt en komt tot het besef*) Wacht eens even!

ERIC : Wat?

NORMAN : Hij bedoelt meneer Thompson, je vroegere huurder.

ERIC : (*probeert gewoon te doen, onderbreekt hem.*) Nee, nee, geen sprake van.

NORMAN : Toch wel. Rupert Thompson. Je weet wel, de meneer die boven huurde voor ik er kwam.

ERIC : Nee, nee, die bedoelt hij niet.

NORMAN : Jawel, hij is geëmigreerd naar Canada. Ze blijven nog altijd zijn post naar hier sturen.

ERIC : Ik weet dat, Norman.

NORMAN : Ja. Jij moet dat naar hem sturen. Al zijn zekerheids rommel.

ERIC : Nee, het is niet die meneer Thompson die hij wil spreken.

NORMAN : Jawel, het moet hem zijn. Ik ga het hem zeggen.

ERIC : Nee!

NORMAN : Ja. Ik breng hem op de hoogte.

ERIC : Nee! Dat kan je niet doen.

NORMAN : Ik vertel hem dat meneer Thompson jaren geleden al geëmigreerd is.

ERIC : Nee! Dat mag je niet doen.

NORMAN : Waarom niet?

ERIC : Omdat ik Rupert Thompson ben.

NORMAN : Wel, ik kan hem toch altijd vertellen dat hij... (*realiseert het zich*) ... Jij bent Rupert Thompson?

ERIC : Ik doe alsof ik Rupert Thompson ben.

NORMAN : (*probeert dit te verwerken, maar*) Nee, nu kan ik niet meer volgen.

ERIC : (*Opent de deur en glimlacht naar Jenkins. Tot Jenkins.*) Ik ben er zo. (*Als Jenkins wil antwoorden, sluit Eric de deur voor zijn neus dicht en hij trekt Norman opzij.*) Kan jij een geheim bewaren, Norman?

NORMAN : (*bezorgd*) Een geheim? Ik denk het wel.

ERIC : Ik heb een klein beetje geknoeid.

NORMAN : Wablieft?

ERIC : Van toen meneer Thompson hier weg ging, twee jaar geleden, heb ik zijn steun blijven ontvangen.

NORMAN : Om dat geld naar hem te sturen, bedoel je.

ERIC : Niet direct.

NORMAN : Wel, om het terug te sturen naar het D.S.Z. dan?

ERIC : Niet direct.

NORMAN : Maar wat doe je er dan... (*beseft het*) Oh, goeie God!

ERIC : Sst!

NORMAN : Dat is een schande.

ERIC : Dat weet ik.

NORMAN : Hoe kon je zo iets doen, Eric?

ERIC : Het is een lang verhaal en het is nu niet het moment. Blijf alleen maar uit de buurt en ik regel het wel. Het zal wel niets ernstig zijn.

JENKINS : (*Opent de klep van de brievenbus en roept er door.*) Hallo!

ERIC : (*roept*) Ik ben er! (*Hij duwt Norman weg van de voordeur, naar de keuken.*) Ga naar binnen en hou je stil. En luister niet aan de deur.

NORMAN : Waarom? Er is toch niet nog meer dat ik zou moeten weten?

ERIC : (*liegt met een brede glimlach*) Nee... (*Hij duwt Norman de keuken in, slaat de deur dicht, haast zich naar de voordeur, al roepend:*) Ik kom! (*Dan stopt hij plotseling, herinnert zich opeens iets. Tegen zichzelf*) Meneer Thompson? Ah! Wandelstok! (*Hij duikt naar de paraplu, haalt er een wandelstok uit en strompelt snel naar de voordeur en opent ze.*) Excuseer dat ik u even liet wachten. (*Wijst naar zijn been.*) Ik ben bang dat ik niet al te goed ter been ben. Maar kom toch binnen.

JENKINS : Dank u. (*Jenkins komt binnen in de living. De ganse tijd strompelt Eric rond, alsof zijn been vreselijk pijn doet!*) Meneer Rupert Thompson?

ERIC : (*Werpt een blik naar de keuken, dan terug.*) Eu... Ja, Rupert Thompson, om u te dienen. Wat kan ik voor u doen, meneer, eu...

JENKINS : Jenkins.

ERIC : Meneer Jenkins.

JENKINS : George Jenkins... Departement van Sociale zekerheid, afdeling Ziekte en Invaliditeit.

ERIC : (*bezorgd*) Afdeling Ziekte en Invaliditeit, ja. (*Hij probeert vriendelijk te zijn.*) Maar wilt u niet gaan zitten?

JENKINS : Dat zou fijn zijn, dank u. (*Eric leidt Jenkins naar de divan. Jenkins*

gaat zitten en haalt een dun dossier te voorschijn.) Ik wil uw tijd niet verknoeien, meneer Thompson. Ik heb maar een paar puntjes en dan laat ik u met rust.

ERIC : Goed. Wel, begin maar.

JENKINS : (*verwijst naar de papieren in het dikke dossier*) Meneer Thompson, volgens onze gegevens bent u de laatste zes maanden bedlegerig geweest als gevolg van jicht.

ERIC : (*met pijnlijk vertrokken gezicht*) Erge jicht.

JENKINS : Ja, juist, erge jicht. Veroorzaakt door complicaties als gevolg van het vallen van een kist op uw voet...

ERIC : Ja. Een zware kist.

JENKINS : Ja. Tijdens onbetaald vrijwilligerswerk.

ERIC : Voedsel verpakken om de honger uit de wereld te helpen.

(*Jenkins kijkt naar het been van Eric en denkt even na alvorens een notitie te maken in zijn dossier.*) Ik heb al de doktersverslagen boven liggen.

JENKINS : Ik heb al de kopies hier.

ERIC : Oh ja?

JENKINS : En ook al uw steunaanvragen.

ERIC : (*bezorgd nu*) Oh ja?

JENKINS : Ja. In feite heb ik kopies bij van al de doktersverslagen en al de steunaanvragen van het ganse huishouden. (*Hij haalt een enorm dik dossier uit zijn tas. Een dossier dat uitpuilt met veelkleurige papieren en rapporten.*)

ERIC : Kijk eens aan.

JENKINS : Ik moet toch zeggen dat Chilton Road 344 een huishouden is met veel tegenslag.

ERIC : Niet waar?

JENKINS : Bijna behekst.

ERIC : Dat is een heel dik dossier dat u daar hebt, meneer Jenkins.

JENKINS : Het dikste van de gemeente.

ERIC : (*lachend*) U bent weer aan het bluffen.

JENKINS : (*Snapt het grapje niet*) Alles zit hier in, meneer Thompson. Rustpensioen, familiale steun, kinderopvang, steun aan alleenstaande ouder, ziekenkas, steun voor woonst en hulp aan invalide.

ERIC : (*Denkt dat dit het einde van de lijst is.*) En allemaal onder dit ene dak.

JENKINS : Toelage voor bescherming, toelage voor weduwen, geboortepremie, terugbetaling van het nationale gezondheidsfonds, winstuitkeringen en meerdere vergoedingen voor industriële verwondingen.

ERIC : (*Denkt weer dat dit het einde is.*) 't Is niet te geloven!

JENKINS : Kerstpremies, vakantiegeld, slecht weer compensaties en steun voor besmettelijke ziektes.

ERIC : Lieve hemel!

JENKINS : En gratis melk. Ja, als al die overtuigende medische en wettelijke ondersteunende documentatie niet bestond, zou men kunnen denken dat er iets raar aan de hand was.

ERIC : Echt?

JENKINS : Oh, meneer Thompson, u zou verbaasd staan over wat mensen allemaal uitspoken - vervalste aanvragen, gefingeerde bankrekeningen, valse namen.

ERIC : Goeie God!

JENKINS : Geknoei met voorschriften, valse identiteitskaarten.

ERIC : Lieve hemel!

JENKINS : Meerdere schadeclaims voor één enkel ongeval.

ERIC : Die is goed. Ik bedoel het is goed dat men zo iets kan ontdekken.

JENKINS : Niet waar? (*Hij vist uit zijn tas verscheidene formulieren op.*) Nu, zoals ik al gezegd heb, ik heb hier enkele formulieren voor u om te tekenen.

ERIC : (*onzeker*) Echt?

JENKINS : Alleen maar om te bevestigen dat u de laatste zes maanden het geld van de ziekteverzekering hebt ontvangen.

ERIC : Eu... dat is juist.

JENKINS : En dat er geen tekenen van beterschap zijn.

ERIC : Eu... dat is juist.

JENKINS : En daarom hebt u nu recht op onze vergoeding voor industriële verwondingen.

ERIC : (*Had dat niet verwacht*) Ik heb wat?

JENKINS : (*Raadpleegt zijn notities*) Dat is een extra wekelijks inkomen van... eu... 22 pond een half en 93 pence.

ERIC : Oh, nee, echt, de werklozensteun is ruim voldoende voor mij.

JENKINS : Maar u hebt er recht op, meneer.

(*Jenkins geeft Eric een pen en het formulier. Eric is niet zeker wat te doen. Hij tekent met tegenzin. Jenkins neemt het terug en tekent zelf ook. Eric ziet er bezorgd uit.*) Ik teken alleen maar als getuige dat uw handtekening wettig is, meneer Thompson. Het ziet er allemaal in orde uit.

ERIC : Oh, goed. Wel, als dat dan alles is. (*Hij trekt Jenkins recht, maar die gaat*

terug zitten.)

JENKINS : Bijna. Al wat ik nog nodig heb, is de handtekening van meneer Swan, dan ben ik er mee weg.

ERIC : Pardon?

JENKINS : Meneer Swan, uw huisbaas.

ERIC : Wat is daarmee?

JENKINS : Ik heb zijn handtekening nodig om te bevestigen dat u hier inderdaad de laatste zes maanden hebt doorgebracht om te genezen.

ERIC : (*Heel vriendelijk*) Oh, dat hebt u toch niet nodig.

JENKINS : (*Vriendelijk, hem recht in de ogen kijkend*) Toch wel!

ERIC : Ah. Wel, ik ben bang dat hij er niet is.

JENKINS : Is hij op zijn werk?

ERIC : Ja, juist. Op zijn werk. Hard aan het werken. (*Helpt Jenkins weer recht.*)

Dus waarom laat u dit alles niet hier. Ik zal meneer Swan laten tekenen en ik stuur u alles toe langs de post.

JENKINS : (*gaat terug zitten*) U vergeet het reglement van het departement.

ERIC : Oh ja?

JENKINS : Ik moet aanwezig zijn als meneer Swan tekent.

ERIC : Moet dat?

JENKINS : Om de handtekening te wettigen zoals ik daarnet met de uwe heb gedaan.

ERIC : (*Trekt hem weer overeind*) Wel, ik ben zeker dat hij thuis zal zijn als u straks terugkomt.

JENKINS : Meneer Thompson, ik denk dat ik u moet vertellen dat ik onder strikte orders sta van mijn meerdere, onze geëmancipeerde mevrouw Cowper.

ERIC : Geëmancipeerd?

JENKINS : Ja. Onze mevrouw Cowper gaf mij expliciete instructies dat deze zaak moest beklonken zijn voor ik dit huis verlaat.

ERIC : Echt waar?

JENKINS : En het is veiliger mevrouw Cowper niet tegen u te krijgen, gelooft u mij.

ERIC : Nee, dat zal wel. (*Trekt hem weer overeind*) Luister eens. Als u zich nu eens gezellig installeert in de eetkamer, dan kijk ik of ik iemand, hem - meneer Swan bedoel ik - kan vinden op zijn werk. Ik zal hem vragen naar huis te komen om die formulieren te tekenen.

JENKINS : Dank u.

ERIC : U zult het daar beter hebben. U kunt uw dossiers uitspreiden op de tafel.
(Eric drijft Jenkins naar de eetkamer, sluit zachtjes de deur achter hem en stormt dan naar de keuken. Jenkins komt terug binnen en Eric begint onmiddellijk terug te manken.)

JENKINS : Oh, meneer Thompson.

ERIC : Ja?

JENKINS : Als u even tijd hebt, had ik wel graag een kopje thee.

ERIC : Maar natuurlijk, meneer Jenkins.

JENKINS : Earl Grey, als u dat hebt. *(Terug af naar eetkamer.)*

ERIC : *(Trekt de keukendeur open.)* Norman! *(Norman heeft zitten luisteren aan het sleutelgat. Eric trekt hem vlug recht.)* Sta op.

NORMAN : Oh, God. Ik voel me nog slechter dan daarvoor.

ERIC : Verman je.

NORMAN : Ik denk dat ik moet overgeven.

ERIC : Daar hebben we nu geen tijd voor.

NORMAN : Je hebt gezegd dat er niets anders was dat ik zou moeten weten. Ik heb alles gehoord, Eric. Al die aanvragen! Waarom niet alleen de cheques van meneer Thompson?

ERIC : Het is allemaal een beetje uit de hand gelopen.

NORMAN : Zeg dat wel!

ERIC : Ze bleven mij maar geld aanbieden! Ik heb nooit iets gevraagd.

NORMAN : Wat?

ERIC : OK, hier is het verhaal. Twee jaar geleden wordt door de electriciteits commissie de extra kerstpremie uitbetaald: dertig percent wordt afgedankt. Ik zit zonder job. Ik heb niet de moed het aan Linda te vertellen. En dan, uit het niets, komt die cheque van meneer Thompson en maakt mijn dag goed. Ik denk, "Fantastisch, ik vind wel werk in januari." Wel, het wordt Nieuwjaar en er is geen werk, geen geld. Maar dan stuurt de DSZ al die formulieren van al hun verschillende departementen.

NORMAN : Departementen?

ERIC : Een departement vroeg me of er hier nog iemand anders woonde en ik zei "ja" en verzoon een paar namen en zij stuurden mij wat geld. Dan vroeg iemand of ze allemaal werk hadden en ik zei "nee" en dan stuurden ze mij nog wat meer geld. Dan vroeg iemand anders of ze allemaal gezond waren en ik zei "nee" en dan stuurden ze nog meer geld. Dan vroeg nog iemand anders of er hier ook gepensioneerden woonden en ik zei...

NORMAN : Ik heb het gesnapt!

ERIC : Wel, voor ik goed besepte wat ik aan het doen was, was het een sneeuwbal geworden.

NORMAN : Een sneeuwbal? Het is een verdomde lawine!

ERIC : Sst!

NORMAN : Wat jij gedaan hebt is een ernstige overtreding.

ERIC : Weet ik.

NORMAN : Je kan in de gevangenis geraken.

ERIC : Weet ik.

NORMAN : Waarom heb je het gedaan?

ERIC : Vijfentwintig duizend pond per jaar en geen belastingen.

NORMAN : Godverdomme!

ERIC : Sst!

NORMAN : Maar jij vliegt de gevangenis in, Eric.

ERIC : Geen sprake van.

NORMAN : Wel sprake van! Hoe kan jij tekenen als meneer Swan, als hij denkt dat jij holderdebolder Thompson bent? *(Hij imiteert Eric als hij mankt.)*

ERIC : Stop daarmee. De oplossing is eenvoudig. Iemand moet alleen maar doen alsof hij mij is.

NORMAN : Wat?

ERIC : *(Kijkt Norman recht in de ogen.)* Doen alsof hij mij is...

NORMAN : Doen alsof hij jou is?!

ERIC : ... en die formulieren tekenen voor meneer Jenkins.

NORMAN : Vergeet het. Welke idioot denk jij zo ver te krijgen? *(Eric legt zijn arm rond Norman. Norman realiseert zich wat de bedoeling is.)* Oh nee. Ik kan niet. *(trekt zich los)* Ik wil niet.

ERIC : Je moet.

NORMAN : Nee. Ik weiger mee te doen aan zo 'n oneerlijke bedoening. Laat Linda maar tekenen.

ERIC : Linda?

NORMAN : Zij is evengoed de huisbaas als jij.

ERIC : Nee Norman, Linda kan niet tekenen.

NORMAN : Waarom niet?

ERIC : Omdat zij denkt dat ik nog altijd voor de Electriciteits commissie werk.

NORMAN : Verdomme! Is er iemand die weet wat jij allemaal uitspookt?

ERIC : Alleen mijn oom George.

NORMAN : (*hoogst verbaasd*) Jouw oom George? Je bedoelt die lieve oude meneer die poetst in het hospitaal?

ERIC : Juist.

NORMAN : Hoe kwam die het in godsnaam te weten?

ERIC : Hij kwam het niet te weten. Hij is mijn partner.

NORMAN : Partner?

ERIC : Sst! Wel, nadat ik het Departement voor Ziekte en Invaliditeit verteld had dat een paar van mijn fictieve huurders ziek waren, wilden ze plotseling al hun medische documentatie zien. Voorschriften en zo. Ik wist dat ik in moeilijkheden zou geraken als ik hen niets kon laten zien, dus vroeg ik aan oom George om mij aan al de nodige medische formulieren te helpen. Hij bracht ze mee van het hospitaal.

NORMAN : Ik kan mijn oren niet geloven. Ik moet daar binnen gaan (*wijst naar eetkamer*) en die meneer Jenkins alles vertellen.

ERIC : (*Houdt hem tegen*) Nee! Dat kan je niet doen!

NORMAN : Het is mijn plicht.

ERIC : Dat kan je niet doen.

NORMAN : Geef mij één goede reden waarom niet!

ERIC : Jij bent hier niet.

NORMAN : (*Stopt, dan in verwarring*) Ik ben hier niet?

ERIC : Ja, juist. Jij bent op een begrafenis.

NORMAN : (*in verwarring*) Een begrafenis?

ERIC : Ja.

NORMAN : Wie zijn begrafenis?

ERIC : Die van jou.

NORMAN : (*verslagen*) Die van mij.

ERIC : Juist... Jij bent vanmorgen gestorven.

NORMAN : (*Probeert dit te verwerken. Schudt zijn hoofd.*) Nee, nee, ik kan niet meer volgen.

ERIC : Ik moet je iets vertellen.

NORMAN : (*triest*) Moet ik daarvoor gaan zitten?

ERIC : Je kunt misschien beter gaan liggen. (*Ze zitten op de divan. Eric probeert breed te glimlachen.*) Ik heb jouw naam gebruikt in mijn geknoei.

NORMAN : (*veert recht, woedend*) Mijn naam?!

ERIC : (*trekt hem terug neer*) Sst!

NORMAN : Wat bedoel je "mijn naam"?!